Raad van State

200708108/1.
Datum uitspraak: 28 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/15911 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 23 oktober 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 20 oktober 2005 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 16 maart 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 23 oktober 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 november 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

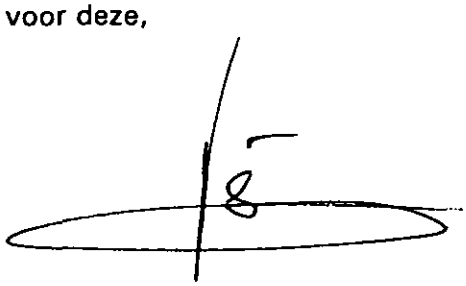
w.g. Offers
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 januari 2008

154-561.
Verzonden: 28 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 07/15911

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 23 oktober 2007

inzake

geboren op
nationaliteit Marokkaanse,
verblijvende te
eiseres,
gemachtigde mr. I.M. Hagg,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. L.M. Strijbos.

Procesverloop
Op 17 augustus 2005 heeft eiseres, mede ten behoeve van haar minderjarige zoon
een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, met als doel respectievelijk: "verblijf bij Nederlands kind/zus
". Deze aanvraag heeft verweerder bij besluit van 20 oktober 2005 afgewezen vanwege het ontbreken van een geldige machtiging tot verblijf (mvv).

Hiertegen heeft eiseres bezwaar gemaakt bij verweerder. Tevens heeft eiseres de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht een voorlopige voorziening te treffen die er toe strekte dat uitzetting van eiseres achterwege wordt gelaten totdat uitspraak zal zijn gedaan op het bezwaar.

Bij uitspraak van 24 januari 2006 heeft de voorzieningenrechter van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem, het verzoek om een voorlopige voorziening toegewezen.

Bij besluit van 16 maart 2007 heeft verweerder het bezwaar van eiseres ongegrond verklaard.

Tegen besluit heeft eiseres beroep ingesteld.

Tevens heeft eiseres de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht een voorlopige voorziening te treffen die er toe strekt dat uitzetting van eiseres achterwege wordt gelaten

totdat uitspraak zal zijn gedaan op het beroep. Het verzoek is geregistreerd onder nummer AWB 07/15912.

Het beroep is behandeld ter zitting van 21 september 2007, waar eiseres is verschenen in persoon, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de minister van Justitie.

2. Aan de orde is de vraag of besluit van 16 maart 2007 in rechte stand kan houden.

3. De rechtbank gaat daarbij uit van de volgende feiten en omstandigheden.
Eiseres is twee keer uitgehuwelijkt in Marokko. De eerste keer is eiseres gehuwd met Er is toen een huwelijksakte ondertekend, maar er was nimmer een huwelijksfeest en ze hebben ook nooit als man en vrouw geleefd en eiseres is uiteindelijk weer gescheiden. In 1997 is eiseres gehuwd met de in Nederland wonende verre neef Twee weken nadat eiseres op 12 december 1997 met een mvv naar Nederland was gekomen, heeft deze echtgenoot eiseres in de steek gelaten. Ook dit huwelijk is – kennelijk zeer tegen de zin van de ouders van eiseres - geëindigd met een scheiding. Eiseres is daarna bij een broer van haar vader gaan wonen en heeft toen kennisgemaakt met haar huidige Marokkaanse echtgenoot Zij is met hem op zonder toestemming van haar ouders gehuwd. Uit dit huwelijk zijn twee kinderen geboren: geboren op en geboren op Haar echtgenoot heeft (inmiddels) tevens de Nederlandse nationaliteit en dit geldt ook voor Eiseres is nimmer naar Marokko teruggekeerd. Een drietal eerdere aanvragen om haar verblijf te legaliseren hebben niet tot het door eiseres gewenste resultaat geleid. Op 17 augustus 2005 heeft zij de onderhavige aanvraag ingediend. In het primaire besluit van 20 oktober 2005 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen omdat eiseres niet voldeed aan het mvv-vereiste. Bij uitspraak van 24 januari 2006 heeft de voorzieningenrechter van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem, het verzoek om een voorlopige voorziening hangende de bezwaarfase toegewezen, omdat de voorzieningenrechter niet uitgesloten achtte 'dat verweerder in de situatie van verzoekster, waarin niet uitsluitend asielgerelateerde argumenten aan het verzoek tot toepassing van de hardheidsclausule ten grondslag liggen, angst voor eerwraak bij toepassing van de hardheidsclausule mede in de beoordeling zal moeten betrekken. Bovendien had verweerder de dreiging van haar vader niet zonder meer los kunnen zien van de overige aangevoerde feiten en omstandigheden.'. Op 4 december 2006 heeft eiseres bij de politie aangifte gedaan van bedreiging. Op 5 december 2006 is eiseres gehoord door een ambtelijke commissie. Vervolgens heeft de unit Multi-etnisch Politiewerk (MEP) op 1 februari 2007 een analyse gemaakt betreft (mogelijk) eergerelateerd geweld.

4. Verweerder stelt zich blijkens het bestreden besluit – samengevat - op het standpunt dat het vasthouden aan het mvv-vereiste, gelet op de door eiseres aangevoerde zeer bijzondere individuele omstandigheden, alsmede op de analyse van de unit MEP van de politie Haaglanden van 1 februari 2007, in dit geval een onbillijkheid van overwegende aard oplevert. Derhalve stelt verweerder eiseres vrij van het mvv-vereiste. Volgens verweerder is vervolgens terecht getoetst aan artikel 3.24 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000), waarin het beleid ter zake verruimde gezinshereniging is neergelegd. Naar de mening van

verweerder is in casu bij achterlating van eiseres geen sprake van onevenredige hardheid als bedoeld in artikel 3.24, aanhef en onder b, van het Vb 2000 en kan zij zich, zonder vrees om slachtoffer te worden van eergerelateerd geweld, vestigen in Marokko, met uitzondering van de plaats/omgeving waar haar familie woont, te weten . Ook op grond van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) bestaat er, aldus verweerder, geen aanleiding eiseres verblijf in Nederland toe te staan.

5. Eiseres heeft zich – samengevat - op het standpunt gesteld dat verweerder ten onrechte aan het beleid voor verruimde gezinshereniging heeft getoetst, in plaats van rechtstreeks aan artikel 8 van het EVRM. Voor zover dit beleid toch van toepassing is, levert achterlating van eiseres wél onevenredige hardheid op gezien de uitkomst van de risicoanalyse, waaruit blijkt dat eiseres bij terugkeer te vrezen heeft voor eergerelateerd geweld. Tot slot heeft eiseres gesteld dat in casu sprake is van dermate bijzondere omstandigheden dat op de Nederlandse Staat een positieve verplichting rust om haar op grond van artikel 8 van het EVRM alsnog verblijf in Nederland toe te staan. Eiseres stelt dat er sprake is van objectieve belemmeringen om het gezinsleven in Marokko uit te oefenen. Bovendien is onvoldoende rekening gehouden met de belangen van haar (Nederlandse) kind(eren), mede gelet op het risico op eerwaak dat zich mede uitstrekt tot haar kinderen.

6. De rechtbank overweegt als volgt.

7. Aan eiseres is niet langer het mvv-vereiste tegengeworpen en verweerder heeft de aanvraag van eiseres inhoudelijk getoetst aan de voorwaarden die gelden voor een verblijfsvergunning onder de verzochte beperking, 'gezinshereniging met

8. Op grond van artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. In artikel 3.4, eerste lid, van het Vb 2000 zijn de voornaamste beperkingen genoemd. De voorwaarden waaraan moet zijn voldaan om voor een verblijfsvergunning onder een bepaalde beperking in aanmerking te komen, zijn nader uitgewerkt in het Vb 2000 en de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000).

9. Eiseres beoogt met haar aanvraag verblijf bij haar minderjarige dochter met de Nederlandse nationaliteit. De stelling van eiseres dat verweerder deze aanvraag slechts heeft mogen beoordelen in het kader van artikel 8 van het EVRM wordt door de rechtbank niet gevolgd. Verweerder heeft deze aanvraag naar nationaal recht mogen aanmerken als een aanvraag tot verruimde gezinshereniging zoals bedoeld in artikel 3.24 van het Vb 2000. Dit laat echter onverlet dat verweerder ook in dit kader gehouden is de aanvraag van eiseres te toetsen aan artikel 8 van het EVRM. In die zin valt niet in te zien dat eiseres op enigerlei wijze in haar belang is geschaad.

10. Ingevolge artikel 3.24 van het Vb 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, onder een beperking verband houdend met gezinshereniging worden verleend aan een ander familielid van een Nederlander of van een vreemdeling met rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel l, van de Vw 2000, dan de echtgenoot of echtgenote, de al dan niet geregistreerde partner, of het minderjarige kind, indien:

a. de vreemdeling naar het oordeel van Onze Minister feitelijk behoort en reeds in het land van herkomst feitelijk behoorde tot het gezin van de persoon bij wie deze vreemdeling wil verblijven, en
b. de achterlating van de vreemdeling naar het oordeel van Onze Minister een onevenredige hardheid zou betekenen.

11. Tussen partijen is slechts het hiervoor onder b. genoemde in geschil.

12. Het door verweerder ter zake gevoerde beleid is neergelegd in paragraaf B2/8.5 van de Vc 2000, zoals ten tijde van belang. Daarin is – voor zover thans van belang – bepaald dat geen verblijfsvergunning voor verruimde gezinshereniging wordt verleend, indien de achterlating van het gezinslid in het land van herkomst geen onevenredige hardheid betekent. Het betreft hier volgens de circulaire gevallen, waarin door bijzondere omstandigheden de algemene belangen die zijn gediend met een restrictief toelatingsbeleid, niet opwegen tegen de belangen van de vreemdeling bij verblijf in Nederland bij de hier gevestigde familieleden. In het algemeen kan die onevenredigheid volgens de circulaire slechts aanwezig zijn, indien sprake is van één of meer zeer bijzondere individuele omstandigheden die bovendien tot gevolg hebben dat de achterlating van de vreemdeling in het land van herkomst een schrijnende situatie zou opleveren.

13. De rechtbank acht het beleid van verweerder niet in strijd met de wet en evenmin kennelijk onredelijk.

14. Volgens verweerder betekent achterlating van eiseres geen onevenredige hardheid. Verweerder heeft naar aanleiding van de voorgeschiedenis van eiseres en haar stelling dat zij bij terugkeer naar Marokko heeft te vrezen voor eergerelateerd geweld, een risicoanalyse laten verrichten door de unit MEP. Hieruit blijkt dat eiseres de eer van de familie heeft geschonden en daarom is verstoten door haar familie. Onder verwijzing naar bedoelde analyse heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eiseres weliswaar de eer van de familie heeft geschonden, doch dat deze eer gezuiverd is door eiseres te verstoten. Volgens verweerder hoeven er door haar familie geen andere maatregelen te worden genomen om de eer van de familie te redden, zolang eiseres zich aan de verstoting houdt. Dit wil volgens verweerder zeggen dat zij uit de buurt van haar familie moet blijven en niet in dezelfde plaats/omgeving als haar familie moet gaan wonen. Daarom kan eiseres zich zonder vrees om slachtoffer te worden van eergerelateerd geweld vestigen in Marokko, met uitzondering van de plaats/omgeving waar haar eigen familie woont, te weten ' Bij permanente terugkeer naar Marokko kunnen in de visie van verweerder haar man, en mogelijk zijn familieleden, eiseres indien nodig bescherming bieden. In dat kader overweegt verweerder dat eiseres tijdens de hoorzitting heeft aangegeven dat zij nog immer gehuwd is met de heer en dat zij samen met hun twee kinderen in gezinsverband samenleven. Volgens verweerder is ten tijde van het bestreden besluit niet gebleken van objectieve belemmeringen van haar man om terug te keren naar Marokko en hebben de man en kinderen van eiseres (tevens) de Marokkaanse nationaliteit. Bovendien ligt de plaats waar de heer en zijn familie vandaan komen niet in de omgeving van ' Indien eiseres terugkeert naar de geboortestreek van haar man, betekent dit volgens verweerder dat zij uit de buurt van haar eigen familie blijft en zich dus aan de verstoting houdt. Risico op eerwraak is volgens verweerder onder die omstandigheden niet aanwezig. Verweerder voegt hier aan toe dat eiseres, gelet op haar leeftijd, verder in staat geacht kan worden zich in het land van herkomst te handhaven. Bovendien is niet aannemelijk geworden dat eiseres zodanig is geïntegreerd in de Nederlandse samenleving en de Marokkaanse samenleving zozeer is

ontwend dat haar terugkeer naar het land van herkomst in redelijkheid niet kan worden verlangd. Daarbij heeft verweerder in aanmerking genomen dat eiseres haar hele jeugd in Marokko heeft doorgebracht, aldaar naar school is gegaan en is opgevoed en gevormd. Daarnaast bleek tijdens de hoorzitting dat eiseres de Nederlandse taal ondanks haar verblijf van 9 jaar in Nederland niet (voldoende) beheerst. Volgens verweerder is er dan ook geen sprake van zeer bijzondere omstandigheden die tot gevolg hebben dat achterlating van eiseres een schrijnende situatie zou opleveren.

15. Gelet op vorenstaande argumenten – in onderlinge samenhang bezien – heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat in casu de achterlating van eiseres geen onevenredige hardheid betekent in de zin van artikel 3.24, onder b, van het Vb 2000. De rechtbank neemt daarbij in aanmerking dat verweerder ter zitting heeft toegelicht dat de constatering in de analyse van de unit MEP dat een vrouw-alleen met kleine kinderen nergens rustig kan wonen in Marokko en de kans loopt lastig gevallen te worden zolang er geen bescherming is van mannelijke familieleden, in samenhang met eerdergenoemde eerwraakproblematiek de reden was om eiseres vrij te stellen van het mvv-vereiste. De gedachte daarachter is, dat voor de duur van de mvv-periode niet van haar echtgenoot verlangd behoefde te worden dat hij eiseres zou vergezellen, zodat eiseres dan gedurende die periode van bescherming verstoken zou zijn. Verweerder acht het risico op eergerelateerd geweld echter bij permanente terugkeer niet aanwezig - mits zij zich zal vestigen buiten de omgeving van ' - omdat eiseres ten tijde van het bestreden besluit niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een alleenstaande vrouw was. De echtgenoot van eiser bevond zich op dat moment volgens haar eigen verklaringen niet langer in detentie en volgens verweerder heeft eiseres ook anderszins niet aannemelijk gemaakt dat er objectieve belemmeringen waren voor haar echtgenoot om mee te gaan naar Marokko. Verweerder heeft ter zitting benadrukt dat eiseres ten tijde van het bestreden besluit niet gesteld of aannemelijk heeft gemaakt dat van haar echtgenoot niet gevergd zou mogen worden haar naar Marokko te vergezellen. Onder de gegeven omstandigheden kon verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid op het standpunt stellen dat er geen sprake was van risico op eergerelateerd geweld en/of andere omstandigheden waardoor sprake zou zijn van onevenredige hardheid, omdat verweerder er op dat moment van uit heeft mogen gaan dat eiseres bij terugkeer bescherming kon krijgen van haar echtgenoot en/of zijn mannelijke familieleden.

16. Naar het oordeel van de rechtbank is in casu geen sprake van zodanig bijzondere, bij de totstandkoming van het beleid niet voorziene omstandigheden, dat verweerder op grond daarvan gebruik had moeten maken van zijn inherente afwijkingsbevoegdheid als bedoeld in artikel 4:84 van de Awb.

17. Eiseres heeft in beroep aangevoerd dat de relatie met haar echtgenoot inmiddels is verbroken zodat zij verstoken zal zijn van mannelijke bescherming. Deze omstandigheid kan de rechtbank echter – gelet op het ex tunc karakter in beroep bij de toetsing van reguliere zaken – niet bij haar beoordeling betrekken.

18. Nu bij verweerder de in artikel 3.24 van het Vb 2000 bedoelde bevoegdheid ontbreekt om een verblijfsvergunning te verlenen, behoeft de vraag of voldaan is aan de overige voorwaarden, niet aan de orde te komen.

19. Tot slot is de vraag aan de orde of de weigering om eiseres (en haar zoontje) hier te lande verblijf toe te staan, strijd oplevert met het in artikel 8 van het EVRM genoemde respect voor het familie- of gezinsleven.

20. In artikel 8, eerste lid, van het EVRM is bepaald dat een ieder recht heeft op respect voor zijn familie- of gezinsleven. Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van enig openbaar gezag in de uitoefening van dit recht toegestaan, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, het economisch welzijn, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van rechten en vrijheden van anderen.

21. Onbetwist is tussen partijen dat er sprake is van familie- of gezinsleven tussen eiseres en haar dochter. Verweerder heeft echter naar het oordeel van de rechtbank op goede gronden geoordeeld dat er in casu geen sprake is van inmenging in het recht op familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM, nu de weigering om eiseres in aanmerking te brengen voor een verblijfsvergunning er niet toe strekt haar een verblijfstitel te ontnemen die haar tot uitoefening van dat gezinsleven in staat stelde.

22. Nu er geen sprake is van inmenging, rijst vervolgens de vraag of zich zodanige feiten en omstandigheden voordoen dat uit het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven niettemin voor verweerder een positieve verplichting voortvloeit aan eiser verblijf toe te staan. Volgens de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) dient bij de beoordeling van de vraag of die verdragsbepaling in een bepaald geval de positieve verplichting met zich brengt een vreemdeling toe te laten voor familie- of gezinsleven hier te lande, een fair balance te worden gevonden tussen enerzijds de belangen van het betrokken individu en anderzijds het algemeen belang. Bij deze afweging komt de desbetreffende lidstaat volgens die rechtspraak een zekere beoordelingsruimte toe.

23. In het kader van voornoemde belangenafweging heeft verweerder in de eerste plaats overwogen dat ten tijde van het bestreden besluit niet is gebleken van objectieve belemmeringen om het familie- of gezinsleven buiten Nederland voort te zetten. Verweerder heeft er op gewezen dat zowel de heer , als de beide kinderen (tevens) de Marokkaanse nationaliteit hebben. Ook heeft verweerder bij zijn belangenafweging betrokken dat eiseres bij de vestiging c.q. intensivering van het gezinsleven met de heer in Nederland niet in het bezit was van een verblijfsvergunning die haar tot het uitoefenen van dit familie- of gezinsleven hier te lande in staat stelde en dat zij wisten of redelijkerwijs hadden kunnen weten dat het verblijf van eiseres in Nederland onzeker was. Verweerder heeft daarnaast overwogen dat beide kinderen weliswaar in Nederland zijn geboren en dat de Nederlandse nationaliteit heeft, doch dat gelet op de zeer jeugdige leeftijd van de kinderen gevergd kan worden dat zij eiseres volgen. Ten slotte heeft verweerder overwogen dat eiseres zich samen met haar kinderen, zonder vrees slachtoffer te worden van eergerelateerd geweld, kan vestigen in Marokko, met uitzondering van de plaats/omgeving waar haar familie woont, te weten . Volgens verweerder is niet gebleken van dusdanig bijzondere feiten of omstandigheden dat uit het recht op respect voor hun familie- of gezinsleven de positieve verplichting voortvloeit eiseres en haar zoon hier te lande verblijf toe te staan. Derhalve is verweerder van mening, na afweging van het persoonlijk belang enerzijds en het algemeen belang anderzijds, dat in het onderhavige geval in redelijkheid aan het algemeen belang meer gewicht kan worden toegekend.

24. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in het kader van bedoelde belangenafweging op goede gronden op het standpunt gesteld dat uit het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven voor verweerder in het onderhavige geval geen positieve verplichting voortvloeit aan eiseres en haar zoontje verblijf in Nederland toe te staan.

25. Evenals verweerder is de rechtbank van oordeel dat ten tijde van het bestreden besluit niet gebleken is van objectieve belemmeringen om het gezinsleven om het gezinsleven in Marokko voort te zetten. Eiseres heeft – afgezien van de gestelde vrees voor eergerelateerd geweld welke hiervoor reeds is besproken - voorafgaande aan het bestreden besluit niets naar voren gebracht waaruit een dergelijk onoverkomelijke belemmering zou kunnen blijken. In beroep heeft eiseres nog gesteld dat sprake is van een 'achieved settled status' bij haar echtgenoot zoals bedoeld in de jurisprudentie van het EHRM, welke onvoldoende door verweerder bij zijn belangenafweging zou zijn betrokken. Eiseres heeft daarbij een beroep gedaan op de arresten van het EHRM van 28 mei 1985 in de zaak (RV 1985, 105), van 21 december 2001 in de zaak (JV 2002, 30), van 18 maart 2003 in de zaak (JV 2003, 203), en van 10 april 2003 in de zaak (JV 2003, 204).

26. Deze grief wordt door de rechtbank niet gevolgd. Volgens het EHRM geldt als uitgangspunt dat artikel 8 van het EVRM de ontvangende staat niet verplicht om de domiciliekeuze van gehuwden te respecteren en de echtgenoot zonder de nationaliteit van de ontvangende staat toe te staan zich in de ontvangende staat te vestigen. Daarnaast heeft de verwijzing naar een 'achieved settled status' in de genoemde arresten betrekking op situaties waarin gezinsleden (in eerste instantie) zijn achtergebleven in het land van herkomst. In die situaties kan van de migrerende vreemdeling op een gegeven moment niet meer worden gevergd te kiezen tussen het opgeven van zijn verworven positie in de ontvangende staat of de mogelijkheid om zijn familie- en gezinsleven uit te oefenen. Van een dergelijke situatie is in casu geen sprake. Eiseres en haar echtgenoot kenden elkaar nog niet voor haar komst naar Nederland. Eiseres heeft na de verbreking van haar eerdere huwelijk haar verblijfsrecht in Nederland verloren en is nadien haar familie- en gezinsleven met haar huidige echtgenoot in Nederland aangegaan op een moment dat haar verblijfspositie onzeker was. In een dergelijke situatie blijft voormeld uitgangspunt van kracht. De onderhavige aanvraag heeft tot doel een situatie van feitelijke gezinsvorming met haar huidige echtgenoot en inmiddels twee kinderen in Nederland te legaliseren. Indien niet aan de daartoe gestelde voorwaarden wordt voldaan – eerdere pogingen in het verleden zijn onder meer gestrand op het zogeheten middelenvereiste – dan behoeft de ontvangende staat niet in deze feitelijke gezinsvorming te berusten en kan van de betrokkenen worden gevergd hun familie- en gezinsleven uit te oefenen in het land van herkomst, indien daarvoor geen objectieve belemmeringen aanwezig zijn. De omstandigheid dat een of meer gezinsleden inmiddels de Nederlandse nationaliteit hebben verworven vormt daarbij geen doorslaggevende factor. De rechtbank verwijst in dit verband naar de arresten van het ERHM van 5 september 2000 in de zaak (JV 2000, 263) en van 11 april 2006 in de zaak (JV 2006, 340).

27. De verwijzing van eiseres naar het arrest van het EHRM van 31 januari 2006 in de zaak (JV 2006, 90) kan haar evenmin baten. De situatie waarop deze uitspraak betrekking heeft was niet verglijkbaar met de situatie waarin eiseres zich bevindt. In de genoemde uitspraak was sprake van een bijzondere situatie waarin de vreemdeling in het verleden ter zake van gezinsvorming verblijfsrecht had kunnen krijgen, terwijl dat nadien om formele redenen niet meer mogelijk was. Bovendien was de opvoedingssituatie van het kind

in kwestie eveneens bijzonder in die zin dat het kind de moeder onmogelijk naar haar land van herkomst kon volgen. Daarvan is in het onderhavige geval geen sprake.

28. Tenslotte heeft eiseres nog een beroep gedaan op het arrest van 19 oktober 2004 van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen in de zaak (JV 2004, 446). Deze uitspraak heeft echter betrekking op een kind dat gebruik had gemaakt van het recht om als burger van de Europese Unie naar een andere lidstaat te reizen en daar te verblijven. In het onderhavige geval is daarvan geen sprake. Het kind bezit weliswaar de Nederlandse nationaliteit maar zij heeft geen gebruikgemaakt van het hierboven vermelde recht om naar een andere lidstaat te reizen en daar te verblijven. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie blijkt niet dat in dit opzicht geen onderscheid moet worden gemaakt tussen onderdanen van lidstaten die wel en zij die geen gebruik hebben gemaakt van het recht op vrij personenverkeer binnen de Europese Unie.

29. Dat verweerder in strijd met het Internationale Verdrag van de Rechten van het Kind (IVRK) onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de belangen van de (Nederlandse) kinderen is de rechtbank niet gebleken. Verweerder heeft de belangen van die kinderen uitdrukkelijk bij zijn afweging betrokken en heeft daarbij geen blijk gegeven van een onjuiste belangenafweging. De rechtbank merkt in dit kader op dat uit de tekst noch uit de wordingsgeschiedenis van het IVRK valt af te leiden dat de artikelen uit het IVRK de Nederlandse staat verplichtingen opleggen die verder gaan dan hetgeen reeds is neergelegd in het Nederlandse recht en beleid. In dit verband dient te worden opgemerkt dat de in artikel 3 van het IVRK neergelegde verplichting om bij maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging te doen vormen, niet zover gaat dat hiermee alle maatregelen die niet primair in het belang van het kind zijn worden verboden. Bovendien is niet gebleken dat verweerder in strijd heeft gehandeld met de bepalingen uit het IVRK door de toelating van eiseres hier te lande te weigeren.

30. Het vorenstaande brengt met zich dat verweerders standpunt, inhoudende dat eiser aan artikel 8 van het EVRM geen aanspraken op toelating kan ontlenen, de rechterlijke toetsing kan doorstaan.

31. Ook hetgeen overigens is aangevoerd leidt de rechtbank niet tot een ander oordeel. Het beroep is derhalve ongegrond.

32. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

33. Beslist wordt als volgt.

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. A.B.M. Hent als rechter in tegenwoordigheid van L.M.P. Giezenberg als griffier en uitgesproken in het openbaar op 23 oktober 2007.

De griffier is wegens verhindering niet in staat deze uitspraak te ondertekenen.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

VOOR KOPIE KONFORM
De griffier van
de Rechtbank
sector bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

*De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt **vier weken** na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.*

Afschriften verzonden: 23 OKT. 2007

Hagg & Van Koesveld
advocaten

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
2 0 NOV 2007
ZAAKNR.
AAN: V (
BEHANDELD: DD: PAR:

Mevr. mr. I.M. Hagg
Mevr. mr. J. van Koesveld
Mevr. mr. F. Kiliç

Secretariaat
Mevr. N. Nanne

Per Falk Courier en per fax: 070 - 365 13 80
Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Datum: 20 november 2007
Betreft: / hoger beroep
Ons kenmerk: 0744143/IH/MM
Uw kenmerk: AWB 07/15911

HOGER BEROEP

Edelachtbaar College,

Namens geboren op van Marokkaanse nationaliteit, wonende te , te dezer zake domicilie kiezende te 1016 DK Amsterdam aan de Westermarkt 2a, ten kantore van de advocaat en procureur mr. I.M. Hagg, die ten deze tot haar gemachtigde wordt gesteld, en als zodanig voor haar zal optreden, zulks met het recht van substitutie, u derhalve mededelend dat ondergetekende, daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd door is door voornoemd;

Hoger Beroep instelt tegen de uitspraak d.d. 23 oktober 2007, van de enkelvoudige kamer Vreemdelingenzaken van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-

Westermarkt 2a • 1016 DK Amsterdam
T 020 - 627 49 07 • F 020 - 623 42 44
info@henvk.nl • www.henvk.nl
Bank 22.52.07.893
Stichting derden geld-rekening 50.46.76.970

Hertogenbosch, met registratienummer AWB 07 / 15911, waarbij het beroepschrift d.d. 12 april 2007, welke tevens was ingediend namens haar minderjarige zoon]
en welke was gericht tegen de beschikking van de d.d. 16 maart 2007, ongegrond is verklaard.

Procesverloop:

Appellante heeft op 18 augustus 2005 een aanvraag om verlening van een *verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking verblijf bij* minderjarige dochter, ingediend. Deze aanvraag is op 20 oktober 2005 afgewezen. Appellante heeft op 3 november 2005 bezwaar gemaakt en de Rechtbank verzocht een voorlopige voorziening te treffen. Bij uitspraak van 24 januari 2006 AWB *05 / 49369* heeft de voorzieningenrechter van de Rechtbank Den Haag zittinghoudende te Haarlem het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening toegewezen. Op 24 maart 2006 heeft appellante fictief beroep ingesteld tegen het uitblijven van een beschikking op bezwaar. Dit beroep is op 7 juli 2006 AWB 06 / 15338 gegrond verklaard. Op 20 november 2006 heeft appellante wederom fictief beroep ingesteld tegen uitblijven van een beschikking op bezwaar. Dit beroep is bij de uitspraak van 21 februari 2007 AWB 06 / 57029 gegrond verklaard. Bij beschikking van 16 maart 2007 is het bezwaar van appellante van 3 november 2005 ongegrond verklaard. Op 12 april 2007 heeft appellante tegen deze beschikking beroep ingesteld en wederom om een voorlopige voorziening verzocht. Op 23 oktober 2007 is het beroep ongegrond verklaard. Het hoger beroep richt zich tegen deze uitspraak.

Vastgesteld in deze procedure is het gegeven dat appellante vrijgesteld is van het MVV vereiste omdat, zoals verweerder tevens ter zitting heeft toegelicht de constatering in de analyse van de unit MEP erop neerkwam dat een vrouw alleen met kleine kinderen nergens rustig kon wonen in Marokko en de kans loopt lastig te worden gevallen zolang er geen bescherming is van mannelijke familieleden. Dit in samenhang gezien met de in deze zaak spelende eerwaak problematiek.

<u>Grief I</u>

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen:

"Onder gegeven omstandigheden kon verweerder zich naar het oordeel van de Rechtbank in redelijkheid op het standpunt stellen dat er geen sprake was van op eergerelateerd geweld en/of andere omstandigheden waardoor sprake zou zijn van onevenredige hardheid, omdat verweerder er op dat moment van uit heeft mogen gaan dat eiseres bij terugkeer bescherming kon krijgen van haar echtgenoot en/of zijn mannelijke familieleden". (r.o. 15).

Tijdens de hoorzitting in de bezwaar periode is met name de relatie tussen appellante en haar echtgenoot ter sprake geweest. Daarbij is aangegeven dat de relatie op dat moment reeds moeizaam verliep en onduidelijk was hoe deze relatie daadwerkelijk zou verlopen. In ieder geval was tijdens de bezwaarprocedure reeds duidelijk dat, alhoewel de echtgenoot van appellante zich op dat moment niet meer in detentie bevond, het absoluut onduidelijk was hoe de relatie zich verder zou gaan ontwikkelen.

In deze procedure zijn er voor de zitting en voor de voorgeschreven termijn van tien dagen, stukken aan de Rechtbank overgelegd. De betreffende stukken met de daarbij behorende fax rapport doe ik u hierbij toekomen. Het betreft hier verklaringen welke duidelijk aangeven dat de relatie tussen appellante en haar man op dit moment dusdanig is dat zij niet meer samenwonen en hij zelfs op dit moment gekozen heeft voor een ander vrouw. Betreffende stukken dienden door de Rechtbank dan ook aangemerkt te worden als nader bewijs op een eerder ingenomen stelling. Ten onrechte heeft de Rechtbank de betreffende verklaringen niet meegenomen in haar beschikking en geconcludeerd dat geen sprake was van risico op eer gerelateerd geweld en/of andere omstandigheden, daar appellante bij terugkeer bescherming kon krijgen van haar echtgenoot noch zijn mannelijke familieleden. Op basis van de verklaringen en hetgeen door appellante in de bezwaarfase en ter zitting naar voren is gebracht dient juist te worden opgemerkt dat zij deze bescherming niet zou kunnen krijgen.

Grief II

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen:

> *"volgens het EHRM geldt als uitgangspunt dat art. 8 van het EVRM de ontvangende staat niet verplicht om de domiciliekeuze van gehuwden te respecteren en de echtgenoot zonder de nationaliteit van de ontvangende staat toe te staan zich in de ontvangende staat te vestigen. Daarnaast heeft de verwijzing naar een 'achieved settled status' in de genoemde arresten betrekking op situaties waarin gezinsleden in eerste instantie zijn achtergebleven in het land van herkomst. In die situaties van migrerende vreemdeling op een gegeven moment niet meer worden gevergd te kiezen tussen het opgeven van zijn verworven positie in de ontvangende stat of de mogelijkheid om zijn familie- en gezinsleven uit te oefenen. Van een dergelijke situatie is in casu geen sprake."* (r.o. 26).

Hier geeft de Rechtbank een onjuiste interpretatie van de door appellante aangehaalde uitspraken van het EHRM (ik verwijs u hierbij naar het beroepschrift, welke ik u tevens verzoek als herhaald en ingelast te beschouwen). De Rechtbank brengt hier namelijk het Nederlandse onderscheid tussen gezinshereniging en gezinsvorming aan. Dit onderscheid wordt in de jurisprudentie van het hof niet gehanteerd. Volgens appellante is dit gegeven een dusdanig verregaande consequentie dat mocht uw Afdeling van mening zijn dat de Rechtbank in deze menig wel gevolgd kan worden, het de mening van appellante is dat er in casu prejudiciële vragen gesteld dienen te worden met betrekking tot deze materie aan het Europese Hof.

Grief III

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen:

> *"de verwijzing van eiseres naar het arrest van het EHRM van 31 januari 2006 in de zaak . (JV 2006, 90) kan haar evenmin baten. De situatie waarop deze uitspraak betrekking heeft was niet vergelijkbaar met de situatie waarin eiseres zich bevindt."* (r.o. 27).

Ook hier geeft de Rechtbank wederom een onjuiste, te beperkte uitleg aan de uitspraak die het EHRM op 31 januari 2006 in de zaak heeft gedaan. Zoals uit de noot bij dit arrest ook blijkt, is dit een grensverleggend arrest op bais waarvan duidelijk de conclusie kan worden getrokken dat wie een verblijfsvergunning bepleit voor verblijf van een illegale buitenlandse moeder bij een minderjarig Nederlands kind, in het beginsel voor twee aanknopingspunten kan kiezen: a) de kracht van de door de nationaliteit aan het kind gegeven verblijfsrecht op grond waarvan ook de moeder wettig verblijf hoort te hebben, of b) andere met name gezinsbanden van het kind met Nederland die zo sterk zijn dat ook aan de moeder verblijf moet worden toegestaan. Ik verwijs u hierbij naar de noot zoals gegeven in JV 2006, 90. Zowel uit de betreffende noot als uit de betreffende uitspraak kan voor de beperking die de Rechtbank in deze uitspraak aanbrengt geen enkele basis worden gevonden. Daarnaast dient te worden gesteld dat met name het onder a gestelde een bijzonder duidelijk aanknopingspunt is, echter ook het onder b gestelde kan in casu betrokken worden. Zoals hierboven reeds is aangeven is de vader op dit moment een nieuwe relatie aangegaan. Echter is er nog steeds sprake van gezinsleven met de kinderen op basis waarvan dan ook kan worden gesteld dat het Nederlandse kind banden heeft met Nederland (namelijk de banden met haar vader) die zo sterk zijn dat ook aan de moeder in casu verblijf moet worden toegestaan.

Grief IV

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen:

> *"Dat verweerder in strijd met het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind (IVRK) onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de belangen van de (Nederlandse) kinderen is de rechtbank niet gebleken. Verweerder heeft de belangen van die kinderen uitdrukkelijk bij zijn afweging betrokken en heeft daarbij geen blijk gegeven van een onjuiste belangenafweging."* (r.o. 29).

Met betrekking tot het beroep op art. 3 IVRK heeft verweerder in zijn beschikking op bezwaar overwogen: "

"op grond van art. 3 IVRK dienen in alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind een eerste overweging te vormen. Die belangen kunnen vervolgens worden afgewogen tegen andere belangen. Ten aanzien hiervan wordt als volgt overwogen. Overwogen wordt dat de belangen van het kind reeds een eerste overweging vormen bij de inrichting van het beleid. Daarom is allereerst getoetst aan het op betrokkene toepasselijke beleid. Deze toetsing die in de paragraaf hierboven is uitgewerkt leidt tot een verblijfsvergunning op grond van de ter zake geldende zaken inzake gezinshereniging."

Op basis van deze overweging dan wel uit de overige bestreden beschikking kan juist niet worden opgemaakt dat het belang van de kinderen een allereerste overweging hebben gevormd. Ook blijkt nergens uit het beleid dat bij de inrichting van het beleid de belangen van het kind reeds een eerste overweging vormen. Zowel door verweerder in de bestreden beschikking als door de rechtbank in haar bestreden uitspraak is hier omtrent dan ook geen verdere uitleg dan ook nadere en motivering aan gegeven. Op basis waarvan dan ook niet geconcludeerd kan worden dat de belangen van de kinderen een eerste overweging hebben gevormd c.q. daadwerkelijk hebben meegewogen. Door aan de hierboven genoemde aspecten voorbij te gaan heeft de rechtbank niet, althans niet voldoende gemotiveerd beslist over de door appellante aangevoerde gronden en heeft de rechtbank uitspraak gedaan in strijd met artikel 8:69 althans 8:77 van de Awb.

REDENEN WAAROM:

Appellante zich wendt tot de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State met het eerbiedig verzoek tot:

I. Gegrond verklaring van het namens appellante ingestelde hoger beroepschrift;

II. Vernietiging van de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch d.d. 23 oktober 2007, met registratienummer AWB 07 / 15911

III. Veroordeling van de Staat in de kosten van deze procedure, daarbij inbegrepen de kosten voor rechtsbijstand, alsmede in de kosten van de rechtbankprocedure.

Hoogachtend,

mr. I.M. Hagg
bepaaldelijk gevolmachtigde

bijlagen:
- uitspraak van Rechtbank 's-Hertogenbosch d.d. 23 oktober 2007
- verklaringen (3x) inclusief fax rapport